

gaan. Daar zou zij alleen uit afleiden, dat hij een vertooning ten beste gaf.

Maar toch moest hij alles weer goed maken en daarvoor bestond geen ander middel, dan iets buitengewoons voor haar te doen.

Ja . . . hij wilde een offer, een groot offer brengen; hij zou . . . Siria vragen.

Nauwelijks was dit besluit genomen, of hij voelde, als na een eerste glas Champagne, een heerlijke opwinding zijn geheele wezen doorstralen. Een weemoedige zelfvoldaanheid deed zijn oogen vochtig glanzen. Hij dacht aan Siria's komst haast met blijdschap en verbeeldde zich, dat zijn zeldzaam groot vertrouwen op Emma een diepen indruk moest maken. Wie weet, welken ommekeer dit teweeg bracht? . . .

Hij ging spreken; doch . . . zij was al midden in haar antwoord.

Nog steeds hield zij haar zachten, gemoedelijken toon vol; met de scherpste hatelijkheid zou zij hem niet dieper hebben getroffen. Duizendmaal liever had hij thans een heftigen uitval verduurd, want hij besefte instinctief, dat het onverstoorbare van hare liefalligheid slechts te verklaren was door een afwezigheid van liefde. Zijn woorden hadden haar niet gekwetst, doordien zij geen kwetsbare plek meer hadden gevonden. —

Doch neen, neen; dat was onmogelijk! Siria kon haar tijdelijk het hoofd op hol brengen, ten slotte zou zij haar dwaling inzien.

En intusschen was zij voortgegaan:

„Ik wist niet, dat het jou hinderde geen kind te hebben. Ik dacht, dat jij eigenlijk niet om kinderen gaf. . . . Nu vind ik het erg naar . . . heel erg . . . voor jou, zie je. . . . want ik . . . ach, ik denk daar zoo anders over. Als ik kon aannemen, dat een mensch veel kans had gelukkig te worden . . . ja, dan zou ik 't wel aardig vinden zoo'n schepseltje te bezitten, waaraan ik mij zou hechten en dat zich ook aan mij zou hechten. Maar nu . . . alles komt zoo anders uit dan . . . ik wil niemand veroordeelen en . . . mogelijk is 't ook verblindheid . . . van me . . . maar . . . er is iets niet goed. Ik weet niet recht wat en . . . misschien kan 't nooit goed worden . . . misschien . . . maar zeker is 't niet goed, zooals 't is . . . Daarom zou ik 't niet voor me zelve kunnen verantwoorden den last van het leven een wezentje op de schouders te hebben gelegd. En . . . een kind te willen hebben als speel-pop . . . als middel tegen de verveling of . . . tegen . . . opwellingen . . . neen, Willem, daaraan denk jij toch zeker ook niet.”

De opvatting was voor Blank zoo fonkelnieuw, dat hij er louter een ziekelijke, haast krankzinnige drogreden in hoorde. Het verlangen echter om zijn fout weer te doen vergeten, om te herwinnen, wat hij verloren gevoelde, om zich in een nieuw licht te plaatsen, dat haar een beter oordeel kon afdwingen, beheerschte zoo oppermachtig zijn gansche denken, dat hij niet meer dan een vluchtige aandacht kon wijden aan hare zonderlinge stellingen. Voor het oogenblik wilde hij alleen elke discussie over het rampzalige onderwerp zoo gauw mogelijk smoren, haar zeggen, dat gebeuren zou, wat zij begeerde, haar noodzaken te erkennen: hij houdt toch veel van mij, hij heeft 't goed met mij voor.